

Hüznün Sarnıcı

– mehmet-hursi · 31 Mart 2010

Yaşlanmayan tek şey zamandır bizi yaşlandıran
Ve celladıdır tamamlanmış yalnızlık ömrümüzün
Anılar pas tadında gölgelerse silik
Geriye çizgileri kalır tenimizde esrik tarihi
Hüznümüzün...

Rüzgârın sesine bırakalım
Kül edilmiş sokakları

Yolculuklarda biter bi vakit
duraklar yangında üşüsün

Kent ölse de ,vurulsa da kuşlar
Dağlar yenilmez ama "unutma" diyorum

Bir bulut saklıyorum yinede göğün koynunda
Serin bir yağmur yağar belki ve ben ne zaman
Ülfetli bir ses duysam kalbim
Dizginlerini koparan bi at sanki
Rüzgarında
Yelesini uçura uçura...

Hangi gök gülümsemez kuşlar ölmedikçe
Gün ışıkları hangi gecenin çatlağından sızmaz

Kalbim diyorum kalbim çocuksun daha
Bozuluyor imlası attığın her adımın
Hüznün sarnıcında acılar kamaştıkça...

Sessizliğin soluğuna bırakalım
Konuşulacak ne varsa
Söz güneşi dudağımızda kalsın yinede
Bir yüzün olsun sadece
Avuçlarımda sakladığım
Ardımda kaybolurken bu kent

Bir gezginin gülümseyişine eklerim o nu
Hangi durakta
Sesine soluklanmışsam...

mayıs_2009